Неймовірно, що дванадцять років тому
мені стукнуло п'ятдесят.
Як я міг бути таким старим
дванадцять років тому?
Незабаром ще рік
додасться до тих дванадцяти.
Ні, це неможливо.
Небо стає дедалі блакитнішим,
а ти — вродливішою.
Хіба це не доказ того,
що годинники просто збожеволіли?
Сигари, віскі охоче мене навідують —
їм до вподоби моє товариство.
Однак неймовірним здається,
що дванадцять років тому
мені стукнуло двічі по двадцять п'ять.
Коли твоя рука занурюється
в моє волосся,
я знаю: вона сивизну шукає
і здивовано завмирає — авжеж, у мене
лише з десяток сивих волосин,
більше знайдеш — одержиш приз.
Я перечитаю всіх класиків,
яких призабув. Слід поквапитись,
ніщо не дається в руки само —
адже скоро тринадцять літ відтоді,
як мені стукнуло п'ятдесят.
Мабуть, коли набіжить чотирнадцять,
я почну непокоїтися:
правду кажучи,
чотирнадцять — цифра,
яка мені зовсім не до вподоби.